

Останні підлітки на Землі і Парад зомбі

КУПИТИ

У постапокаліптичному світі Вейкфілда починають відбуватися неймовірні речі. І вони ще більш немислимі, ніж поява монстрів та зомбі. Режокх Прадавній, Руйнівник Світів не полишає свої спроби захопити Землю. Але Джек Салліван та його друзі стоять на сторожі. Заради перемоги добра вони навіть зближуються з монстрами. Діти ще не знають, що серед монстрів є зрадник - приспівник Режокха. І він уже використовує всіх для здійснення своїх темних справ.

Автор бестселерів за версією New York Times

NETFLIX

A Netflix
Original Series

ОСТАННІ ПІДЛІТКИ НА ЗЕМЛІ І ПАРАД ЗОМБІ

МАКС БРАЛЛЬЄ

Ілюстрації ДУГЛАСА ХОЛГЕЙТА

Макс Бралльє

**Останні підлітки на Землі і парад
зомбі**

Text copyright © 2015 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2016 by Douglas Holgate

© Юля Садоха, переклад, 2020

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-7072-5 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

Серія «Останні підлітки на Землі».

Видання опубліковано за домовленістю з Writer House LLC і Synopsis Literacy Agency.

Уперше опубліковано 2016 року під оригінальною назвою THE LAST KIDS ON EARTH And The Zombie Parade.

Усі права застережено.

Бралльє Макс

Б89 Останні підлітки на Землі і парад зомбі / Макс Бралльє. Іл.: Дуглас Холгейт ; пер. з англ. Юля Садоха. — Харків: Вид-во «Ранок», 2020. — 304 с.: іл. — (Серія «Останні підлітки на Землі»).

ISBN 978-617-09-5740-5

У постапокаліптичному світі Вейкфілда починають відбуватися неймовірні речі. І вони ще більш немислимі, ніж поява монстрів та зомбі. Режокх Прадавній, Руйнівник Світів не полишає свої спроби захопити Землю. Але Джек Салліван та його друзі стоять на сторожі. Заради перемоги добра вони навіть зближуються з монстрами. Діти ще не знають, що серед монстрів є зрадник — приспівник Режокха. І він уже використовує всіх для здійснення своїх темних справ.

УДК 82-312.9:82-93

Ось якими запам'яталися наші відважні герої...

І такими...

А потім такими...

А тепер...

Але це не дослівно.

Макс Бралльє та Дуглас Холгейт

ОСТАННІ ПІДЛІТКИ НА ЗЕМЛІ І ПАРАД ЗОМБІ

Для Рубі. Якби світ розсипався на друзки, а монстри насувалися
зусібіч, то саме з тобою можна було б потрапити в чудову
пригоду.
— М. Б.

Моїм батькам. Не тільки за підтримку, любов і непохитну віру в мої
сили, а ще й за те, що часто залишали восьмирічного мене у сусідів,
які без вашого відома вмикали мені будь-який фільм жахів.
— Д. Х.

Розділ перший

Ну, от... тепер нас з'їдять. Зжеруть. Проковтнуть повністю. Або проковтнуть по шматочку. Цікаво, а як саме? Повністю чи по шматочку? А чи є якась різниця? Однаково вирок один: НАС ЗЖЕРУТЬ.

Бачите оте чудовисько за нами, яке за розміром нагадує потяг? Ну то це не потяг. Це велетенський монстр-хробак. Хробакулус.

Вам цікаво, чому ми втікаємо від велетенського монстра-хробака?

Це чудове запитання.

А відповідь на нього буде безглузда. У нас...

Розумієте, десь місяць тому я знищив лютого монстра на ім'я Бларг. І тоді я вирішив: «Ми герої! Постапокаліптичні герої! А постапокаліптичним героям потрібно здійснювати подвиги!»

Якщо коротко, то ми сучасна версія давніх лицарів короля Артура. А давні лицарі короля Артура завжди шукали привід для різних подвигів. Так от, як я вже сказав, приблизно місяць тому, коли я знищив Бларга, мій найкращий друг, Квінт Бейкер, заявив:

— Друже, ми повинні укласти бестіарій!

Ви спитаєте, що таке «бестіарій»?

Це теж чудове запитання! І я поставив його Квінті. Він глипнув на мене так, ніби я цілковитий дурень, схопив словник і прочитав:

— Це збірник описів та ілюстрацій різноманітних міфічних істот.

— Інакше кажучи, це ж просто гарна назва для «записника про монстрів», — сказав тоді я.

— Але ця назва краща! — відповів Квінт. — «Записник» більше стосується школи і навчання. «Бестіарій» — МОНСТРИВ. Це стара книжка з поживклими і пом'ятими сторінками, від яких віє історією.

Мені така ідея сподобалась, тому я мовив:

І тепер ми укладаємо великий бестіарій, куди записуємо кожну дивну істоту, яка з'явилась у Вейкфілді після Монстр-Апокаліпсиса, що почався цього літа. Для того щоб укласти хороший бестіарій, вам потрібні два інгредієнти.

Перший: фотографія. За це відповідаю я — Джек Салліван, екстраординарний фотограф монстрів.

Другий: інформація. Все, що відомо про монстрів: сила, вразливе місце, територія проживання, улюблена їжа, що любить робити, чи смердить злом і так далі, і тому подібне.

Я розумію, що порівнювати «написання книжки» з іншими подвигами (наприклад, походом Фродо до Судної Гори, коли він ніс перстень) не дуже справедливо, але що поробиш? Я зрозумів, що коли називати будь-яке заняття подвигом, то життя стане **ЗНАЧНО** веселішим.

Наприклад...

А от наш друг Дірк хоче здійснити інший подвиг — посадити город. Ні, я не жартую. Виявилося, що Дірк обожнює свіжі помідори. Він запевнює, що не може підтримувати свою здоровенну форму виключно чипсами і шоколадом. І я гадаю, що він абсолютно ЗДУРІВ, бо чипси і шоколад — це основні продукти харчування.

Дірк теж у моїй команді з боротьби проти монстрів. Раніше, ще перед кінцем світу, він був жахливим хуліганом, але тепер він страшний хлопець, який знищує монстрів. Хоча, у нього є свої вади, якщо враховувати подвиг із городом.

Дірк повідомив нам, що коли він виростить декілька помідорів, то зможе приготувати домашню піцу на вогні. А я вже багато місяців не їв жодної піци — ані фірмової, ані домашньої.

Джун дель Торо (дівчина, яку я кохаю найбільше за всіх на світі) підтримала ідею Дірка. Вона сказала, що охоче поїла би щось нормальне, а не фаст-фуд. І тепер я гадаю, що вони обоє здуріли.

Отже, саме через бестіарій і город ми всі — я, Квінт, Джун і Дірк — зараз у торговому центрі «Куля». Саме тому ми втікаємо центральним проходом. І саме тому за нами женеться Хробакулус. Саме тому...

БА-БАХ!!!

Я налягаю на ноги і витягую шию, щоб озирнутися.

Хай йому грець! Монстр наздоганяє! Невже доведеться битися навкулачки?

Моє серце гупає об ребра з несамовитою швидкістю. Я забігаю за ріг, пролітаю повз магазин шоколаду «Годіва», магазин «Створи свою іграшку» і стенд із чудовим печивом «Місіс Філдс».

І раптом...

ЧОВГ! ЧОВГ! ЧОВГ! ЧОВГ!

Я чую кроки за спиною. І наскільки мені відомо, у хробаків — навіть у монстрів-хробаків — немає ніг.

Я озираюся і бачу Квінта. Я водночас радію і злюся, тому гаркаю на нього:

— Квінте! Я ж казав розділитися! Чому ти біжиш за мною?!

— Я почув, що ти казав! — відповідає він. — Я просто повернув ліворуч.

— Квінте, відділитися від усіх! — горлаю я. — Всі біжать урізнобіч! От що означає «розділитися»! Все просто. Це ж не ракетобудування!

— Джеку, легше розібратися в ракетобудуванні, аніж зрозуміти твої дурніваті плани дії!

Я кричу на Квінта, але він не чує мене. Всі звуки заглушає хробак, який, трощачи все на своєму шляху, раптом вислизає з-за рогу.

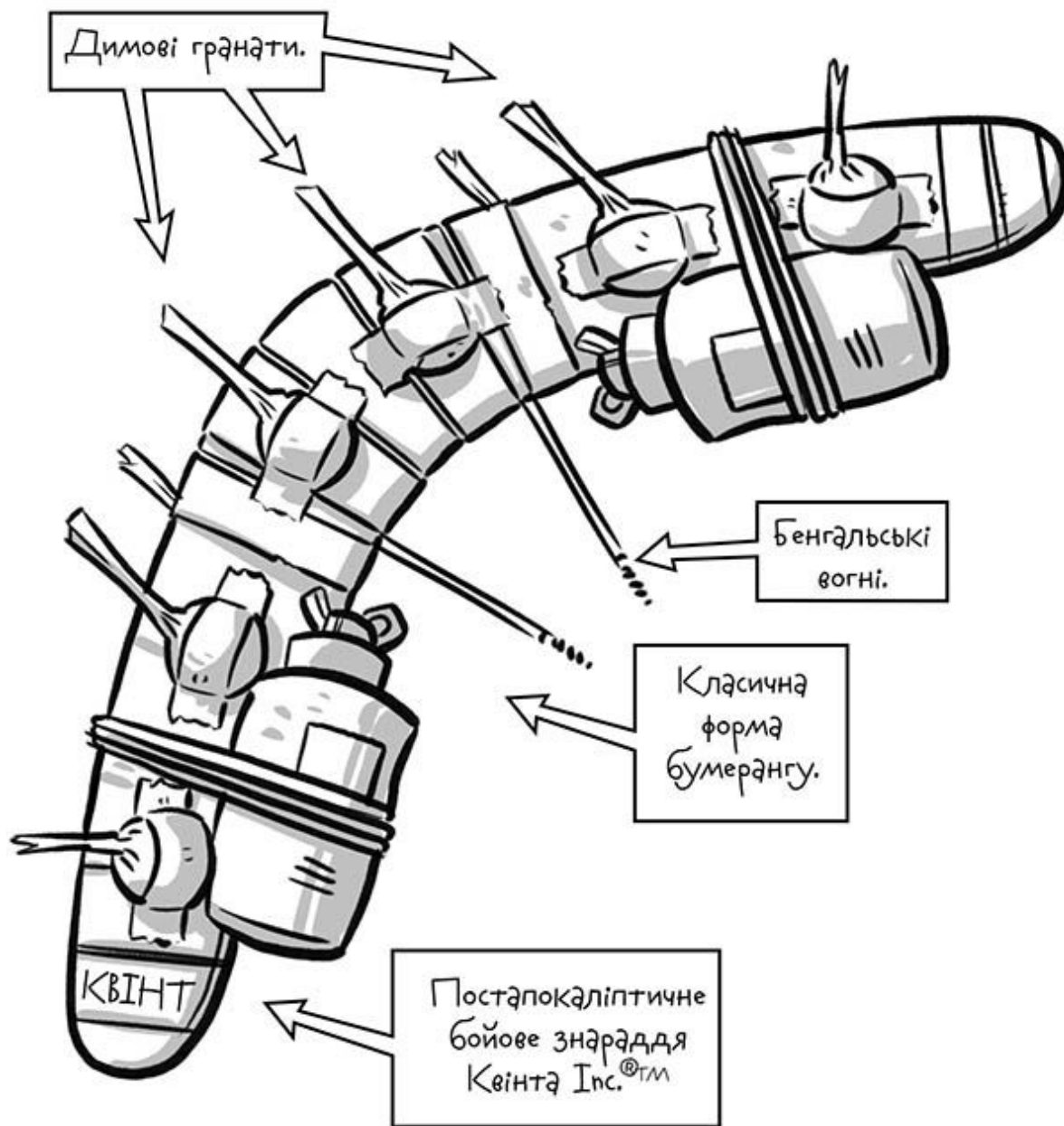
— Красно дякую тобі, Квінте! — верещу я. — Завдяки тобі нас переслідує Хробакулус. А все тому, що нас двоє!

Лунає страшенний гуркіт, коли хробак продирається крізь магазин взуття. Тріщить скло, гнеться метал, кросівки розлітаються по підлозі.

Ну що ж, настав час випробувати мою нову іграшку...

—*БУМ-Меранг*—

(зброя, що вибухає)

Усім зрозуміло, що створив цю річ Квінт. Її завдання: відволікати монстрів і спантеличувати їх. Я піднімаю руку, готуюся кидати і...

Розділ другий

БУМ-Меранг НЕ повертається до мене, як має бути зі звичайним бумерангом. Ну, знаєте, справжній бумеранг має робити в повітрі дугу і повертатися — єдина властивість, яка і робить його бумерангом. А коли він не повертається, то стає просто вигнутою палицею, яку кидаєш у повітря. Не так весело.

БУМ-Меранг не повертається до мене, але він добряче вдаряється об морду Хробакулуса. Лунає вибух, коли димові гранати спрацьовують, а бенгальські вогні починають гучно шипіти. Монстр смикається ліворуч, знову розвертається праворуч і тоді...

На якусь мить у повітря злітає ураган з битого скла і уламків металу, які влучають у морду монстра-хробака. Я хапаю Квінта за руку та затягую до найближчого магазину. Ми натикаємось на вітрину і падаємо додолу.

— Не рипайся! — пошепки кажу я.

І вже за мить Хробакулус мчить коридором і проминає магазин, як здоровенна жива ракета зі шмарклів.

Я нарешті можу відсапатися і звестися на ноги. Обережно визираю в коридор. Хробакулус залишає по собі тільки жовтий слизький слід, через який по підлозі тепер неможливо йти. Хробак врізається

у вітрину одного з магазинів і зникає у хмарі пилу від розтрощеної стіни.

— Я не сфотографував його! — вигукую я.

— ОЦЕ ЛАЖА! — відповідає Квінт.

Я запитально вигинаю брову.

— Не говори так, Квінте. Тобі зовсім не пасує.

— Ти зазнав цілковитої невдачі, друже.

— Так краще, — кажу я і плескаю свого найкращого друга по спині. — І де це ми?

Я озираюся і починаю розуміти, де ми перебуваємо. Відчуваю, як по спині пробігає холодок. МИ У МАГАЗИНІ «ЗІГРАЙ ТУТ»!

— Чуваче! — вигукую я і прямую до полиць. — Оце я вибрав місцинку для сховку останньої миті!

— Просто ідеально! — радісно каже Квінт.

Біля відділу гри *Nintendo 3DS*, я бачу щось таке, від чого в мене аж жижки тремтять, а в пальцях починає приємно поколювати.

Переді мною стоїть величний, справжній обладунок космічного солдата з моєї улюбленої гри — *NIMBUS: Уперед до пригод*. Обладунок блищить, майже СЯЄ.

Біля нього стоїть велика табличка з написом: «Незабаром! Найочікуваніший науково-фантастичний космічний бойовик, якого ще не бачила планета Земля! *NIMBUS: Уперед до пригод-14!*»

І мені несподівано стає страшенно сумно. Тільки подумати, скільки чудових відеоігор розробляли перед Монстр-Апокаліпсисом. І він усе зіпсував. Тепер ці ігри ніколи не вийдуть у світ! І я ніколи у них не зіграю!

Я стукаю по нагруднику. СТУК СТУК СТУК. Це точно метал. Або якийсь незвичний пластик.

Квінтові очі розширюються.

— Я помилився! — вигукує він. — Це ж найкращий термопластик із домішками силікону, що використовують для реклами відеоігор!

— Тоді я забираю його звідси, — кажу я. — У цьому обладунку я буду непереможним космічним героєм! Сюди я прилаштую декілька пляшкових ракет. Якщо монстр наважиться підійти, то на нього чекає — ВШШЦ-БУМ! — ракета в ніс!

— Погоджуюся з тобою, — всміхається Квінт. — Це вражає.

— Так, а де наш транспортний засіб?

За мить...

Ми двадцять разів намагалися якось закріпити дивовижний обладунок космічного солдата на сидлі Ровера. Нарешті нам це вдалося. Ровер, він же собака-монстр, може везти на собі будь-що. Я ховаю в кишеню ще декілька дисків з іграми для приставки. І ми виходимо у коридор, повністю вкритий слизом.

— Ну що ж, — кажу я, — треба знайти Джун і Дірка.

Розділ третій

Ми йдемо коридором на горішньому поверсі торгового центру і роздивляємося нижній коридор. Я бачу різні невеликі магазинчики, у яких продаються футболки, кольорові чохли для телефонів і ще різні безглузді дрібнички. Вони безглузді, але я однаково хотів би мати хоча б щось із цього. Більшу частину

торгового центру вщент зруйновано. Коли почався Монстр-Апокаліпсис, люди поспішали нахапати усього якнайбільше, тому всюди панує абсолютний хаос.

Ми проходимо повз магазин *Apple Store*, і я раптом щось відчуваю. У повітрі відчутно дивний і солодкуватий запах.

Тоді краєм ока я помічаю якийсь рух унизу. Силует, який обережно виступає з-за рогу і рухається повз магазин одягу.

Силует, що нагадує людину...

Від того, що я бачу, пробігає неприємний холодок поза спиною. Це майже людина, але не зовсім. Моє серце гупає десь аж у голові.

Може, це просто мені примарилося?

Але ж ні.

Очі можуть мене підвести, але тільки не мій ніс. Я відчуваю, що дивний і солодкуватий запах стає різкішим.

Але це не запах зла. Він зовсім не схожий на той жахливий сморід, який розходився від Бларга. І це не та смердота, за якою можна розпізнати Дозера, Летючого гада або ще якогось монстра, що живе у Вейкфілді. Вони всі пахнуть злом.

А цей запах?

Сказати чесно? Він схожий на дешевий одеколон, яким користуються хлопці, що прийшли на шкільну дискотеку.

— Квінте, ти це бачив? — пошепки запитую я.

Він киває. Його обличчя аж перекосило від жаху. Але я помічаю, що йому водночас і цікаво.

Я витягую з чохла свою зброю — Луїсвільський різак.

Відтоді як ми врятували Джун (майже врятували), минув місяць, а ми ще не зустріли жодної людини. Не бачили ані дітей, ані дорослих, узагалі нікого. Тільки силу-силенну зомбі та монстрів. Але, здається, навіть зомбі останнім часом поменшало. Таке враження, що вони потроху кудись зникають.

Просто ми вже понад годину блукаємо торговим центром, а ще не бачили жодного зомбі. І якщо ви так чудово розумієтеся на зомбі, як я, то знаєте, що зомбі точно мають бути по всьому торговому центрі. Ви ж переглядали хоча б один фільм про зомбі? Може, грали у відеогру? Зомбі ЗАВЖДИ ходять торговими центрами. Вони неймовірно люблять шопінг чи щось на кшталт цього.

Квінт каже, мовляв, щось забирає зомбі. Ми не бачили, аби вони масово кудись мігрували або просто отак помирили одне за одним. Ось що я вам скажу: якщо щось забирає зомбі, то я зовсім не хотів би зустрітися з отим «чимось».

Солодкуватий запах повертає мене до реальності.

Я зістрибую з Ровера і чухаю його за вухом.

— Друзе, ти зможеш віднести мій обладунок космічного солдата до Біг-Мами? — запитую його і показую в напрямку автостоянки, де припарковано Біг-Маму — наш постапокаліптичний пікап.

Ровер нахилиє голову і тихенько бурчить, показуючи, що він усе зрозумів. Уже за мить він неспішно біжить коридором і тягне за собою мій обладунок, що голосно гримить об підлогу.

— Ну добре, Квінте, — кажу я, — Ми мусимо дізнатися, що це було.

Я обережно спускаюся ескалатором на перший поверх. Квінт іде за мною. Ми ховаємося за магазинчиком «М'яке і плюшеве», де продають м'яких іграшкових панд, поросят і тхорів. Я затримую подих і визираю з-за рогу.

І знову бачу той силует. Якщо це таки людина, то вона неймовірно велика. Вона грюкає захисними ролетами, які закривають вітрини і двері більшості магазинів.

Ми з Квінтом налякано презираємось. Після цього тихенько перебігаємо до наступного магазинчика. Насправді ми схожі на невдах, які намагаються копіювати Джеймса Бонда. Адже, як гадаєте, Джеймс Бонд ховався би за магазином декоративних свічок, переслідуючи ціль?

Дивний силует рухається вперед і зупиняється перед кав'ярнею. Я нарешті можу нормально його роздивитися. І від цього моя кров холоне в жилах.

Я різко відвертаю голову і падаю на підлогу.

— Ти це бачив?! — пошепки запитую Квінта, сподіваючись, що говорю не надто голосно.

Квінт киває. Він нічого не відповідає, бо тремтить, як осиковий листок.

— Це ніби монстр-людина. Або людина-монстр, — кажу я.

Ми навіть не встигаємо подумати про жахливі наслідки такої знахідки, як раптом до нас долинає жахливий вереск.

Це Джун. Вона мчить до нас. Біля неї біжить Дірк. А за ними через увесь торговий центр продирається Хробакулус, який схожий на потяг, що зійшов з рейок. Він не відстає від них, і я вже бачу його гострі ікла.

Потрібно знайти безпечну схованку, де б ця тварюка нас не дістала.

Але перед нами бовваніє суцільний ролет, який захищає вітрини магазину. Всі двері заховані за ролетами, зачиненими на замки.

Ми загнані в глухий кут. У пастку.
Виходу немає.

Розділ четвертий

Язгадую, як почувався перед битвою з величезним, смердючим і злющим Бларгом. Я був наляканий до смерті, але впевнений. Нажаханий, але живий.

Саме так я відчуваюся і зараз.

Я безстрашний.

Безстрашний дурень.

І це моя зоряна мить.

Зоряна мить Джека Саллівана, постапокаліптичного героя.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ